

Eul
personal

poeme
de
Emilian
Pospaii

EUL
PERSONAL

POEME
DE
EMILIAN
POSPAI

București, 2021

Ilustrații copertă și interior: *Emilian Pospaii*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
POSPAII, EMILIAN

Eul personal / Emilian Pospaii. - București : Bifrost, 2021
ISBN 978-606-95340-7-6

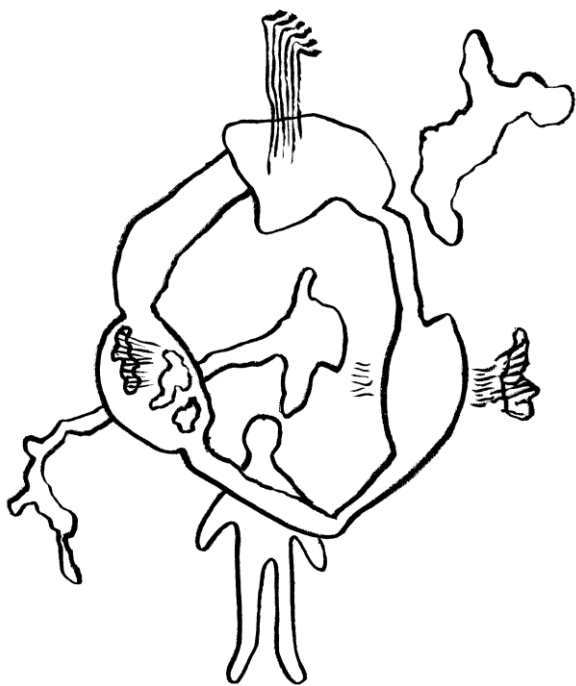
821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu
poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autorului.

Copyright © 2021

Editura Bifrost
Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București
e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

sentimentalism

parcă trăiesc și acum momentul acela
de ce
de atunci n-am mai putut scrie
sunt 41 de luni de când m-am blocat între pagini
pagini de ziare
rânduri-rânduri
scrise cu un tuș vâscos și ieftin
cumpărat cu ocaua de la colțul străzii
din mahalaua sentimentelor.
parcă respir și acum aerul acela dens
de tutun
întinzându-mă peste tejghea
într-un magazin ferometal făcut din aburi
de amintire
aburi de glorie, fum de tăciuni

mi-e dor de creioanele mele
boante
de acte și cutii pline ochi cu acte
de acel 96 fatidic
pe care aș putea să-l retrăiesc la nesfârșit
să mor din nou
și iar și iar
trăind mereu scânteia
Tinereții

totoro

alergam pe câmpuri și umbra mea după mine
nu aveam pe corp nimic strălucitor
însa companionul meu sclipea:
îi sclipeau tălpile una prin alta,
capul ardea ca un luciule de apă
nedemn de aerul pe care-l lua în viteză -
era o lumină și o deschidere de ceruri
în fiecare pas.
umblam după ea,
voiam să o mai întâlnesc măcar o dată
îmi propuneam să o mai strâng în brațe,
să-i văd fața,
să o mângâi pe buze și să-i cer iertare.

cu mine se succedau copacii
și gura mea devenea
nesfârșită -
mergea în fața mea și înghițea tot
se căsca și mai mult și pornea înapoi
mă trăgea și pe mine în ea
ca într-o șosetă întoarsă pe dos, ne-mblânzită;
gura leului se transforma în ghemotoc,
în sferă
și dispărea în soarele din asfințit,
asemenea dorinței mele
ne-mpăcate.

‘n-am să o mai întâlnesc niciodată’ îmi spuneam
Iar între mine și țintă lua formă subtil
un portal infinit.

mirt pentru Nora

te-am văzut pe fereastră
coborai de-a lungul străzii de piatră.
în mers
corpul tău privit prin folia de sticlă
mișca norii și vântul
și lumina o juca în neștire.
mă gândeam:
ce mers de lână
și pe ce nori de puf —
încercam să îmi spun
că sunt atât de multe tipuri de mers
pe care le-am cunoscut,
clasificat
dar că tu printre acelea
ești un unic exponat mergând
ca pe o sârmă.
am deschis geamul
și ți-am înmănat
singurul fir de mirt pe care
mi l-am permis

zâmbetul tău
a explodat atunci natura -
am ramas mut și gol
în fața casei
ca un ecran scobit într-un perete
privind interior înspre afară
la asfințitul care se așeza descrescător
peste colinele
pulverizate

lumea se schimbă

am scris pe marginea căzii un text
apoi m-am prefăcut că adorm
și-am străbătut pe sub ape
toate ținuturile povestite de tine în ultima
telegramă;
un foc roșu a devenit apa
și surpriza coincidențelor —
text versus lentilă —
mi-a golit plămâni

ce ești am fost
ce sunt vei fi

nu lăsați ca acest lucru să se reflecte negativ asupra artei
vieții carnale proprii

8:18 818

ora la care începi să întrebi ce urmează
imparțială
sterilă
ora zilelor

cea care-ți lasă să respiri aerul
care te pregătește
te primenește
îți irigă scoarța cerebrală și
îți citește viitorul în gesturi

când secundarul bate 18
începi să te chestionezi —
mecanismul pornește
legal sau nu
tu încalci orice regulă
alegând viitorul
din mers

modelaj

când bunica mea se va evapora în aerul cald
sau rece
al despărțirii noastre
am să o reconstruiesc
din cărți și din vorbe
din haine și din rânduri scrise
de EGW
din șuvițe de păr și oțet de prune
din toate scrisorile ei
către mine

am să îi dau formă
din toate obiectele mici,
necesare
de la capul patului
din peltea și din miere
și am să dau play
să-mi vorbească

apă cu aroma mea

o bancnotă și ai ocazia să bei
din apa
cu aroma mea
din gât îmi comprim mușchii feței
pentru a rezista în apa clară
ca o licoare-paloare
ce-mi acoperă corpul
până aproape de mărul-adam.

strig lumea să vină să cumpere
apă cu aroma mea,
piele și mosc
flori de verbină
și portocal.
recipientul în care-mi fac veacul
are fundul și buze de sticlă -
din mult praf de nisip construit-a sticlarul
vitrina.

vino să cumperi
apă cu aroma mea
îți dau două măsuri —
sorbituri
ca să spui c-ai gustat
apa vieții.
sunt gol în lichidul minune:
aiasmă purtată pe umeri de tineri
desculți:
*aștept sa rămân fără mediu
în vasul ce dispare-n contur.*

și am să sar
să dispar
din această secvență cu iz de nimfonă
și dus să mă fac,
auzit
pe coline.

libertatea are două antene de melc,
ochi în vârf
și o lentoare bălțită
parte din
fosta apă cu aromă de mine.

liniștea este un unghi de 110 grade

o cauți și face pe nebuna -
deschide porți din vinilin și te pune
să respiri sub apă clocotită
spui: n-a fost salut de despărțire mai frumos decât
cel spus în trecut
neștiind că n-ai să-l mai vezi__
liniștea e mereu o călătorie
spre cealaltă parte
a pământului
premergătoare țintei ajunse
cu greu;
te face să speri
și sperând, cu ea se refac
și mai multe celule gastrice
în corpul tău agitat,
de animal perforat prin gândurile altora
de gândăniile altora, energetic vorbind —
gloanțe-sfere.

în liniște poți desfăta, o!
între fibrele ei te poți cuibări
pentru ca mai târziu să lipească de tine
cercurile fără sunete,
omologatele goluri de gândire
nemăsurate, subevaluate.

când e frig,
extaziate rămân
în creierul care-și caută cuvintele
care să explice măduva din oase și
acul din carul cu hârtie tocată.

mașina mea de tocat hârtie nu scoate
niciun sunet
e tăcută

dar când carcasa prinsă cu balamale

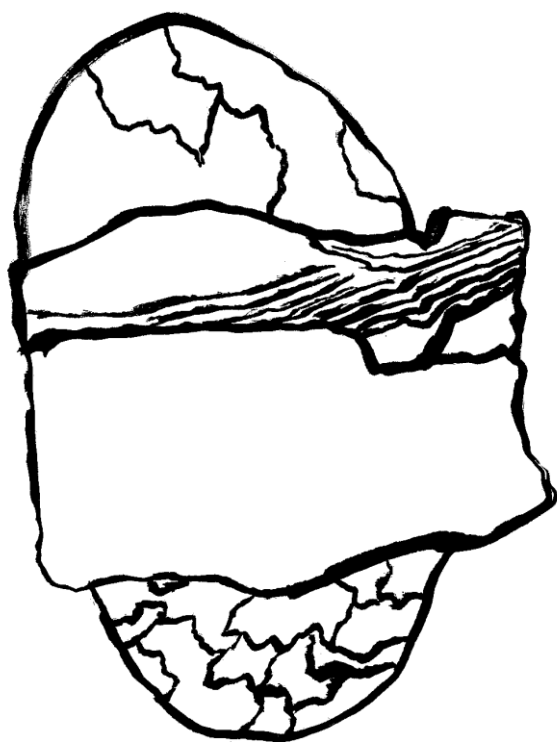

silențioase
se deschide la un semn,
face un unghi de 110 grade
Prețios

lactobar

mă hrănesc cu lapte
și ascult rolling stones
diminețile sunt lungi și eliptice
prin urmare,
înfășurat în proteină
gravitez pe deasupra mesei din bucătărie.
îmi strâng toate scaunele pe sub coapse
și simt din vârful lor
boabele de cereale
ascunse pe sub dușumele.

îmi mângâi obrajii înflăcărați
pentru o nouă dimineață
în mine;
deschid larg ferestrele
și mă uit în jos pe strada prăfuită,
printre mimoze și trandafiri
prin perdea.
e un așa mister în diminețile în care
lactoza face o cometă
din pudră;
celibatarul închide și deschide ochii
pleoapă după pleoapă
în căutarea ziarului
gofrat în tuș,
din
punțile neuronale ale gândurilor
